

Je-li tedy »úřad potravní daně na čáře Modřany« úřadem, u něhož st-l trvale službu koná, pak jest obcí, v níž je trvale úřední jeho působišť, obec Modřany, a nikoli Chuchle, a není tedy nezákonným, jestliže mu žal. úřad přiznal činovné podle skupiny míst, do které patří obec Modřany.

Č. 12.310.

Zaměstnanci veřejní. — Část všeobecná: * Státní zaměstnanec — člen Národního shromáždění nemůže z usnesení vlády z 15. července 1927 (intimát předsednictva ministerské rady republiky Československé z 27. července 1927 č. 9994/27 m. r.) dovozovati právní nárok na povýšení.

(Nález z 29. února 1936 č. 11.166/36.)

Věc: Koloman S. ve Spišské Nové Vsi proti rozh. min. vnitra z 28. května 1933 o propůjčení služebního místa ve 4. platové stupnici.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: V podání z 15. ledna 1932, řízeném na min. vnitra, uváděl st-l, vrchní komisař politické správy v 5. platové stupnici a člen Národního shromáždění, že k 1. lednu 1931 bylo několik úřednických míst při politické správě na Slovensku obsazeno i ve 4. platové stupnici s pominutím osoby st-lovy, při čemž zůstalo nepovšimnuto usnesení mín. rady z 27. července 1927 č. 9994/27 m. r., podle něhož státní zaměstnanec — člen Národního shromáždění — má býti povýšen současně se zaměstnancem jemu v pořadí následujícím, nejde-li u tohoto zaměstnance o mimořádné povýšení, a podle něhož se vláda postarala i o způsob přesystemisování takového místa pro zaměstnance — člena Národního shromáždění.

Nař. rozhodnutím rozhodlo min. vnitra o této žádosti st-lově takto: Podle vládního usnesení z 15. července 1927 (intimát min. vnitra z 12. srpna 1927 č. 13.633 pres.) má býti člen Národního shromáždění povýšen současně se zaměstnancem jemu v pořadí následujícím, nejde-li u tohoto zaměstnance o mimořádné povýšení mimo pořadí. Ježto tyto předpoklady nebyly u st-le dány při posledním povyšování úředníků právní služby politické správy pro zemi Slovenskou, jež stalo se ke dni 1. ledna 1931, nebylo možno navrhnouti jeho povýšení, a nemá min. vnitra z těchž důvodů ani nyní možnosti činiti nějaké opatření na základě jeho žádosti ze dne 15. ledna 1932.

Proti tomuto rozhodnutí čelí stížnost na nss, v níž se navrhuje, aby nař. rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost.

Nss uvážil o stížnosti té toto:

Podle § 20 úst. listiny z 29. února 1920 č. 121 Sb. dává se státní zaměstnanec, jenž, byv zvolen do Národního shromáždění, vykonal slib jako člen jeho, pokud je členem Národního shromáždění, na dovolenou, má po tu dobu nárok na své stálé příjmy služební (mimo přídavek

místní nebo činovní) a má nárok na postup časový. Nějakého předpisu, že by při povyšování státních úředníků, resp. nyní za účinnosti platového zákona č. 103/1926 Sb. při propůjčení systemisovaných služebních míst vyšší platové stupnice téže služební třídy musil být vzat zřetel i na státní úředníky — členy Národního shromáždění, kteří ve služebním pořadí předcházejí úředníkům, kteří právě jsou povyšováni, ani úst. listina ani žádný jiný zákon nebo vlád. nařízení neobsahuje.

Naopak, z té okolnosti, že úst. listina v § 20 odst. 2 stanovila, že členové Národního shromáždění mohou být ustanoveni placenými státními zaměstnanci teprv rok po tom, kdy přestali být členy Národního shromáždění, a že podle odst. 4 téhož paragrafu úst. listiny časové omezení jednoho roku v předešlém odstavci uvedené se nevztahuje na poslance (senátory), kteří byli státními zaměstnanci, nežli byli zvoleni do Národního shromáždění, pokud zůstanou v témže oboru služby, lze usuzovati, že úst. zákonodárce předpisy těmito sledoval účel, aby členové Národního shromáždění svého postavení nevyužívali k získání míst, nebo pokud již ve státní službě jsou, v ý h o d n ě j š í c h míst ve státních službách.

Názor tento je potvrzován i materiáliemi k úst. listině. Zpráva úst. výboru Národního shromáždění, tisk č. 2421, dovozuje k § 20 úst. listiny, že vlád. osnova navrhovala u státních zaměstnanců dovolenou bezplatnou, a že nárok na stálé příjmy (vyjma přídavek místní nebo činovní) byl státním zaměstnancům přiznán úst. výborem na n a l é h a v é p ř á n í o d b o r n ý c h s d r u ž e n í, že však »aby členové Národního shromáždění nemohli — jak bývalo za Rakouska — zneužívatí svého mandátu k nedůvodné kariéře, § 20 v y l u č u j e s t á t n í z a m ě s t n a n c e p o d o b u, p o k u d j s o u v N á r o d n í m s h r o m á ž d ě n í, z k a ž d ě h o j i n ě h o p o s t u p u n e ž l i č a s o v ě h o«. Dále dovozuje zmíněná zpráva úst. výboru, že »má být zabráněno, aby státní zaměstnanec oklikou přes jiný úřad nedošel povýšení jen proto, že snad se vládě zavděčil«.

Z úst. listiny plyne tedy, že státním zaměstnancům, pokud jsou členy Národního shromáždění, nárok na povýšení přiznán býti nechtěl.

St-1 opírá svůj tvrzený nárok o usnesení min. rady z 15. července 1927, intimát předsednictva min. rady z 27. července 1927 č. 9994/27 m. r. Usnesení toto zní: »Pro státní zaměstnance, kteří jsou členy poslanecké sněmovny nebo senátu Národního shromáždění, jsou v systemisaci míst schválené usnesením z 15. července 1927 potřebná služební místa zásadně systemisovaná tak, jak vyplývají z převedení těchto zaměstnanců do nových platů podle převodových ustanovení platového zákona. Jestliže zaměstnanec jest přednostou úřadu (soudu) nebo ústavu, činí se úchylnka a systemisuje se příslušné služební místo v té platové stupnici, která odpovídá významu dotyčného přednostenského místa v organizaci služby. Vycházejíc ze zásadního stanoviska, které zaujala ve schůzi z 13. ledna 1922, sděleného oběžníkem presidia min. rady z 18. ledna 1922 č. 1355/22 m. r., usnáší se vláda, že člen Národního shromáždění má býti, pokud nejde o případ uvedený v odstavci druhém, povýšen

současně se zaměstnancem jemu v pořadí následujícím, nejde-li u tohoto zaměstnance o mimořádné povýšení mimo pořadí. Za tím účelem bude vždy v konkrétním případě služební místo, které zaměstnanec — člen Národního shromáždění — má, přesystemisováno ve služební místo, jež mu povýšením má býti propůjčeno. V případech odstavce druhého bude postupováno tak, jakoby zaměstnanec — člen Národního shromáždění — úřad přednosty skutečně plně zastával. Přestane-li státní zaměstnanec býti členem Národního shromáždění, sluší to ihned oznámiti vládě, která rozhodne, zda nastane z toho důvodu změna v systemisaci. Tento oběžník zasílá se presidiím všech ministerstev, kanceláři presidenta republiky, presidiu nss, presidiu nejvyššího účetního kontrolního úřadu, presidiu státního pozemkového úřadu, presidiu státního úřadu statistického a v opise kanceláři poslanecké sněmovny Národního shromáždění a kanceláři senátu Národního shromáždění.«

Z usnesení toho je zřejmo, že obsahuje jednak direktivy o tom, jak jsou pro státní zaměstnance, členy Národního shromáždění, systemisována služební místa, jednak se jím stanoví, že člen Národního shromáždění má býti — pokud nejde o případ uvedený v odst. 2 — povyšován současně se zaměstnancem jemu v pořadí následujícím, nejde-li u tohoto zaměstnance o mimořádné povýšení mimo pořadí.

Z usnesení toho nelze však dovoditi, že vláda měla v úmyslu státní zaměstnance, kteří jsou členy Národního shromáždění, o tomto usnesení zpravit za tím účelem, aby z usnesení toho mohli dovozovati právní a před nss stíhatelný nárok na povýšení, třebaže usnesení to ve formě oběžníku bylo intimováno presidiím všech ministerstev a jiných nejvyšších státních úřadů Československé republiky, a v opise bylo zasláno i kanceláři poslanecké sněmovny Národního shromáždění a kanceláři senátu Národního shromáždění.

Ježto pak na propůjčení služebního místa ve vyšší platové stupnici po zákonu samém není zásadně právního nároku, nemůže vzhledem k tomu, co bylo předesláno, a zejména vzhledem k intencím, které §em 20 ústavní listiny jsou sledovány, býti vládě imputováno, že by svým usnesením z 15. července 1927 byla státním zaměstnancům — členům Národního shromáždění chtěla založiti právní nárok na povýšení.

Usnesení to je tedy pouhou interní instrukcí pro úřady.

Nemůže proto státní zaměstnanec — člen Národního shromáždění — z usnesení vlády republiky Československé z 15. července 1927 (intimát předsednictva ministerské rady republiky Československé ze dne 27. července 1927 č. 9994/27 m. r.) dovozovati právní nárok na povýšení.

Pak ovšem jsou opačná tvrzení stížnosti bezdůvodná, a nemohlo tím, že žal. úřad v nař. rozhodnutí prohlásil, že nebylo možno navrhnouti st-lovo povýšení, a že žalované min. nemá ani nyní možnosti, činiti nějaké opatření na základě st-lovy žádosti ze dne 15. ledna 1932, býti porušeno žádné st-lovo subjektivní právo.